

KAMP

SEPTEMBER
1982

OG SEIER

INNHold:

"Innleder": "Har kapitalismen en grense?"	side 3
Kvinnefronten i distriktet.	" 6
Geir: "Uenigheter og teoretisk forvirring".	" 7
Intervju med Bjørn, nytt medlem	" 9
Intervju med Kari om sosialismen	" 10
Randi: "Spørsmål til Kalle"	" 10
Ingrid: "Spørsmål til Måsabjørn"	" 11
Om å propagandere sosialismen på en industribedrift. Intervju med Beate	" 12
500 nye medlemmer i Akershus før 1983?	" 13
Valget i 83, et stort skritt fram	" 15
Hvilke kommuner stiller liste ved valget i 83	" 15
Svar til Kalashnikoff fra UDG/Bærum	" 16

SOSIALISMEDISKUSJONEN GÅR VIDERE

Det virker som om den er i god gjenge nå. Sjøløn vi ikke fikk plass til alle innlegga, så vil vi gjerne ha fler til neste nummer av Kamp og Seier.

Til dere som synes at diskusjonen er uklar og forvirrende, og som har vansker med å formulere ut lengere innlegg: Diskusjonen er forvirrende og uklar, men ta eksempel av Randi i dette nummeret. Still spørsmål til de som har hatt innlegg, og vær med å driv diskusjonen til klarhet. Les forøvrig verveinnlegget på side 13.

Redaksjonen.

HAR KAPITALISMEN EN GRENSE?

KAPITALISMEN HAR INGEN ØKONOMISK GRENSE FOR HVOR LANGT DEN KAN UTVIKLE SEG, SIER KALLE I FORRIGE NUMMER AV KAMP OG SEIER. INNLEDER GÅR I DENNE ARTIKKELEN IMOT DETTE.

Kalle, la oss skille ut og konsentrere oss om de viktigste uenighetene! Det er tre slike uenigheter så langt jeg kan se. Du har sjøl pekt på den ene: Har kapitalismen noen GRENSE for hvor langt den kan utvikle seg, bestemt av objektive, økonomiske forhold ved kapitalismen sjøl?

Den andre uenigheten går på: Vil et flertall av arbeiderklassen slutte opp om partiet sine målsettinger for sosialismen før revolusjonen og som en forutsetning for den?

Den tredje uenigheten går på spørsmålet om partiets særstilling under sosialismen.

Disse tre uenighetene henger nøye sammen. Hvis man som Kalle mener at kapitalismen ikke går mot ei grense for sin egen utvikling pga. økonomiske motsigelser i kapitalismen sjøl, da er det logisk å hevde at arbeiderklassen må slutte opp om de sosialistiske målsettingene før, og som en forutsetning for revolusjonen. Hvis ikke ville kapitalismen eksistere til evig tid.

Og, hvis en mener at arbeiderklassen gjør revolusjon fordi den ønsker å realisere det kommunistiske samfunnet, da er partiet sin særstilling og ledelse ikke lenger særlig påkrevet!

Jeg skal ta de tre uenighetene én for én.

I) DET KAPITALISTISKE MARKEDET GÅR MOT SAMMENBRUDD!

Når produktivkreftene/produksjonsmidlene utvikler seg blir det stadig mindre

arbeid bak en økende mengde produkter. Stadig mindre arbeid vil si stadig mindre kjøpekraft på markede, der disse produktene skal omsettes. Produktivkreftenes utvikling skaper en motsigelse for kapitalismen som er uløselig.

Den stadig økende konkurransen for å omsette produktene på markede fører til at ny arbeidsbesparende teknologi blir tatt i bruk; fører til rasjonaliseringer, nedlegginger, økt arbeidsløshet. Markedet skrumper ytterligere og fører til enda hardere konkurranse. Dette er den onde sirkelen kapitalismen aldri kan unslippe! Kapitalismen må utvikle produktivkreftene. Dette må føre til at markede skrumper. Osv, osv.

Dette er ikke mer teori enn at det er fullt ut virksomt idag, og er grunnlaget for den økonomiske krisa som rir hele den kapitalistiske verden.

Den norske regjering prøver å løse problemet med skrumpende marked ved økt eksport. Regjeringa vil øke eksportindustriens markedsandeler ved å holde lønnene nede. Dette betyr rasjonalisering, pressa lønninger og økt arbeidsløshet i Norge. Denne politikken er ment å skrumpe det norske markede for import (mindre kjøpekraft) og skrumpe utgiftene for eksport.

Det hadde vært en "lur" politikk hvis det ikke var for at de landa vi retter oss inn på med eksporten, prøver å være nøyaktig like lure på nøyaktig samme måten, samtidig! Konkurransen om økte markedsandeler presser lønningene i alle landa, fører til rasjonaliseringer, nedlegginger og økt arbeidsløshet. Det totale

markedet skrumper!

Dette er situasjonen idag! Ved inngangen til datarevolusjonen! 30 millioner arbeidsløse bare i OECD-landa! Vil denne kapitalismen kunne tåle 60 millioner? Det er et spørsmål!

Data-teknologi vil komme til å presse seg fram i løpet av 10 til 15 år. De som ikke følger med vil bukke under. Jeg skal ikke spå at innføringa av datateknologi vil føre kapitalismen fram til en endelig grense, men det skal bli spendende å se hvordan den internasjonale kapitalismen eventuelt skal greie å overleve. Det er på ingen måte gitt at den grøier det!

KONKLUSJON: Kapitalismen vil alltid måtte utvikle produktivkreftene, og før eller siden vil det ligge så lite arbeidskraft bak produksjonen at det kapitalistiske markedet får uovervinnelige problemer med manglende kjøpekraft. Dette skjer over en lang periode, og jeg ser det ikke som utelukket at denne perioden er påbegynt! Mye kan tyde på det!

KALLE ARGUMENTER HOLDER IKKE!

Kalle sine argumenter for at kapitalismen ikke går mot noen slik grense er: Den ujamne utviklinga under imperialismen"fører til stadige omfordelingskriger som raserer produktivkrefter i stort omfang og stadig gir kapitalismen et nytt grunnlag å vokse opp fra. Eks. Tyskland etter 2. verdenskrig." Og ..."kapitalismen (vil) med lovmessig nødvendighet stadig bli kasta ut i nye kriser og kriger som legger et nytt grunnlag for fortsatt ekspansjon etterpå."

Argumentene dine holder ikke!

Krig representerer en gigantisk rasering av produksjonsmidler som nedsetter produksjonskapasiteten. På den måte representerer krigen en løsning på disse problemene. Men en meget kortvarig løsning, fordi kunskapen om teknologien består. Det er ikke nødvendig å gjøre alle oppfinnelser omigjen. Kunskapen om dem er ikke utsletta, den er der. Tyskland etter 2. verdenskrig er godt eksempel! Hvor lang var Tysklands rehabiliteringsperiode? Ti år?

Tord Høyvik regner med en overraskende kort periode før de vesteuropeiske landa er rehabilitert etter en omfattende atomkrig.

Etter en kort oppbyggingskonjunktur melder de samme problemene seg med økt styrke!

Du nevner rustningsindustrien som et område for ubegrensa produksjon uavhengig av marked. Javel, men denne produksjonen finansieres av kjøpekraft trukket ut av markedet. Rustningsindustrien kan derfor ikke løse noen verdens ting!

Det samme gjelder trygder og arbeidsløshetsunderstøttelse. Kjøpekraftas relse er i all hovedsak begrensa av lønninga i produksjonen, en produksjon som er tvunget til å bruke stadig mindre betalt arbeidskraft.

KALLE SITTE "DIALEKTISKE" FORSVAR

Kalle kaller dette synspunktet for "mekanisk materialisme" fordi det fokuserer utviklinga av produktivkreftene. Han sier:

"Det er ikke produktivkreftenes utvikling, men kampen mellom de to sidene i de grunnleggende motsigelsene under kapitalismen som driver utviklinga framover". Og:

Det er motsigelsen mellom utviklinga av produktivkreftene og produksjonsforholda som til slutt vil tvinge fram sosialismen for å få løst denne motsigelsen gjennom ei djuptgripende endring av produksjonsforholda. Dette er dialektisk materialisme.

Javel, men hvorfor så uvillig til å gå inn i denne motsigelsen for å undersøke enkelte sidene? Motsigelsen står mellom samfunnsmessige produktivkrefter og privat tilegnelse. Hva er det som skjerper denne motsigelsen? Er det at den private tilegnelsen blir stadig mer privat? At de kapitalistiske produksjonsforholda blir stadig mer kapitalistiske? Eller er det tvertimot at produktivkreftene blir stadig mer samfunnsmessige?

Stilt slik ser vi at det er produktivkreftenes utvikling som skjerper motsigelsen. Produksjonsforholda forblir kapitalistiske gjennom hele perioden. De endringene som gjøres (økt innslag av statskapitalisme) er et forsøk på å dempe motsetningen til de stadig mer samfunnsmessige produktivkreftene. Produksjonsforholda blir derfor heller mindre enn mer kapitalistiske innafor en kapitalistisk ramme, hvis en kan si det slik!

Hvorfor, Kalle, er det så fordømt mekanisk å peke på at det er utviklinga av produktivkreftene som skjerper motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold?

II) VIL ARBEIDERKLASSEN GJØRE REVOLUSJON FORDI DEN SUBJEKTIVT ØNSKER DET KOMMUNISTISKE SAMFUNNET? OG ER DETTE EN FORUTSETNING FOR REVOLUSJONEN?

Kalle mener at på lang sikt er det ingenting ved kapitalismen som gjør at den svekkes som økonomisk system. Derfor er revolusjonen avhengig av at flertallet av arbeiderklassen slutter opp om partiet sine sosialistiske målsettinger.

Kalle sier: "...det er vanskelig å tenke seg en revolusjon uten at en stor del av arbeiderklassen er subjektivt revolusjonær. Dette innebærer nettopp at den har endra sine subjektive oppfatninger i samsvar med sine OBJEKTIVE KLASSEINTERESSER".

Det eneste som kan hindre kapitalismens evigvarende utvikling, i følge Kalle, er at arbeiderklassen blir subjektivt revolusjonær i den forstand at den vinner forståelse for sine objektive klasseinteresser og slutter opp om partiets sine sosialistiske målsettinger.

Arsaken til at arbeiderklassen vinner denne forståelsen har ingen bakgrunn i at kapitalismen får stadig større problemer med å fungere som økonomisk system. Det er utelukkende et spørsmål om partiets propaganda!

Kalle sier: "...opsamla erfaring vil etterhvert gjøre det klart for stadig fler at kapitalismen som system hindrer ei løsning. Denne innsikten er sjølsakt nødvendig for at folk blir revolusjonære, og er en historisk langsiktig tendens.

Den historiske tendensen Kalle ser er ikke skjerpa økonomisk grunnlag for kapitalismen, men stadig mer "opsamla erfaring" og "innsikt" for de subjektive kreftene som skal gjøre revolusjon. Det er kun et spørsmål om å gjøre "erfaringen" og "innsikten" omfattende nok, propagandere den godt nok.

Kalle ser betydninga av aktiv pro-

paganda for sosialismen, men han under-
vurderer betydninga av det objektive,
materielle grunnlaget. Han havner i tes-
en om at "er vi bare mange nok som
ønsker det samme, kan ingen ting stanse
oss". Han ender opp med påstanden: Kap-
italismen svekkes bare fordi arbeider-
klassen styrker seg. Kalle gjør "subjektiv
innsikt" til drivkrafta i historia!

III) TIL SPØRSMÅLET OM PARTIETS SÆRSTILLING OG LEDELSE UNDER SOSIALISMEN.

Et viktig spørsmål for bygginga av
sosialismen er i hvilken grad av ideolog-
isk bevissthet arbeiderklassen slutter
opp om partiet sine målsettinger.

Er det slik som Kalle sier at
arbeiderklassen er innforstått med sine
objektive klasseinteresser, så gjør det
oppgava langt enklere enn hvis f.eks.
bare en liten del av klassen bevisst
kjempa for å realisere det kommunistiske
samfunnet, eller overhode forsto at dette
var oppgava.

Vi har hatt en diskusjon gående i
partiet om partiet sin særstilling under
sosialismen. Jørn Magedal og Hellevik har
markert seg mot særstilling for partiet.
En viktig del av utgangspunktet er nettopp
at arbeiderklassen sjøl, uten den ledelsen
som ligger i partiets særstilling, vil
utvikle sosialismen utfra sine objektive
klasseinteresser, og realisere det kom-
munistiske samfunnet.

Kalle tar ikke direkte stilling til
denne diskusjonen om partiets særstilling
som ledelse under sosialismen. Det ligger
alikevel som en konsekvens av synet hans
at partiets særstilling er unødvendig og
skadelig.

KVINNEFRONTEN I DISTRIKTET :

- HVA ER SITUASJONEN, OG HVA GJØR VI MED DEN?

Hovedproblemet alle steder ser ut
til å være at ingen oppgaver peker seg
ut, gruppene famler, det er slapp sten-
ning og mange, også de garva KF'erne,
føler lite eller ikke noe ansvar for
fronten.

8. mars peker seg ut som positive
tiltak i et dårlig semester på alle
stedene vi kjenner til.

VI OPPFORDRER ...

... alle kvinnefrontgruppene i distrik-
tet til å hå ut på stands å selge kvin-
nejournalen. De som har erfaring fra
slikt salg nå i vår sier dette arbei-
det er inspirerende! De har kommet i
kontakt med mange, og til og med fått
navn på interesserte. Gjennom stands-
arbeidet oppdager vi at interessen for
kvinnekamp er stor, sjøl om ikke
kvinnene strømmer inn i KF for tida.

VI OPPFORDRER ...

... alle avdelinger til å sende minst
én representant på en planlagt kvinne-
konferanse i oktober. Det gjelder også
for dem som ikke jobber i KF.

KVINNEKONFERANSEN

Kvinnekonferansen vil bl.a. ha som
mål å bedre den teoretiske forståelsen
for kvinnes og kvinnekampens stra-
tegiske betydning. (Se sosialisme-
diskusjonen høsten 82). Konferansen
vil forsøke å stake opp den oppgaven
(evnt. de oppgavene) som trengs for
å bygge opp kvinnefronten i distriktet.
NB: Vi ønsker også menn på konferansen!

UENIGHETER OG TEORETISK FORVIRRING.

I sosialismedebatten synes jeg det har kommet fram mye interessant og en del rot. Det er som det skal være. Kombinerer vi studier, undersøkelser av virkeligheten og diskusjoner burde resultatet bli bra om en del år. Dette arbeidet kan føre til at vi blir et kraftsenter i politikken og en magnet som suger til seg opprørske folk om vi driver det bra.

Det er ikke noe galt i at det er en del rot i debatten. Alle må kunne kaste seg utpå uten å være redd for å dumme seg ut. Jeg våger meg og sier andre ikke tar det ille opp. Jeg formulerer en del skarpt. Stort arbeidspress gjør at det blir lite utdypinger.

1. Hva følger etter kapitalismen?

"Innleder" har i debatter og i en artikkel her i KOS sagt at kapitalismen ikke nødvendigvis vil bli avløst av sosialismen, men at en kan tenke seg en annen samfunnsform.

Marxismen er helt klar på dette punktet: "...Marx utledet uunnghæeligheten av det kapitalistiske samfunns forvandling til et sosialistisk samfunn helt ut og ene og alene av den økonomiske bevegelsesloven for det moderne samfunn." (1)

Innleder må gjerne mene noe annet, men da bør han si at han mener marxismen tar feil, og prøve å forklare det. Ut i fra en nylig diskusjon tror jeg han mener at kapitalismen kan forandre seg mye fra sånn den er i dag. Her trengs det alle fall opprydding.

2. Klassekampen er uunnghæelig.

Kalle og Innleder diskuterer betydningen av kommunistisk propaganda og det materielle grunnlaget for revolusjon. Jeg synes ingen treffer spikeren på huet. Innleder treffer dårligst.

Klassekamp og til sjuende og sist den politiske kampen om statsmakta og opprettelsen av proletarietets diktatur er en objektiv prosess uavhengig av menneskenes vilje. De materielle forholda vil med nødvendighet føre til denne

kampen. Det er hverken utviklingen av produktivkreftene eller partiets propaganda som skaper revolusjonen. På grunnlag av de økonomiske forholda (og derved motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold) oppstår det klassekamp og kamp om makta i staten. Det er dette som driver revolusjonen. "...klassekampen er drivfjæren til hendingene." (2)

Kalle sier at dersom sosialister og kommunister "ikke fyller sin historiske oppgave og driver propaganda for den vitenskapelige sosialismen, vil sosialismen heller aldri bli virkerliggjort." Her gjør han spørsmålet om sosialisme til et spørsmål om noen personers vilje. Det er galt. Det er mulig vi i AKP ikke klarer å spille vår historiske rolle og lede revolusjonen. Men da vil andre partier oppstå med nødvendighet. De objektive vilkåra vil med nødvendighet før eller seinere skape partiet og de personene som leder revolusjonen. Vår oppgave er å sørge for at kapitalismen blir knust så raskt som mulig. 100 eller 200 år fra eller til spiller stor rolle. Men hindre sosialismen ved å gjøre en dårlig jobb kan vi ikke.

3. Partiet må følge masselinja.

Vi må evne å se dialektisk på folket - massene. Jens sier i siste KOS at "når teorien om partiets ledende rolle føres ut i praksis under proletarietets diktatur, så vil resultatet med nødvendighet bli partiets diktatur over proletariet." Og innleder sier i mai-KOS "Det er bare partiet som representerer arbeiderklassens objektive interesser opp mot andre klasser og grupper, og opp mot arbeiderklassens egne subjektive interesser."

Jeg vil la Mao Tsetung komme til ordet, så kan folk trekke sine slutninger.

Fark s. 8

"Folket og bare folket er den drivkraft som lager verdenshistorien."

"Det er massene som er de virkelige heltene; selv er vi ofte barnslige og uvitende."

"Massene er i besittelse av en grensløs skaperkraft."

Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massene må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten. De er ennå ikke innstilt på, de bestemmer seg ikke til en omdannelse, og i slike tilfelle må vi vente tålmodig. For først når flertallet av massene som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. Der- som vi ikke går fram på denne måten, risikerer vi å løsrive oss fra massene. Enhver oppgave som krever at masse- ne er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massene ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på det. ... Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpansket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.

"Enhetsfronten i kulturarbeidet" (30. oktober 1944).

Massene er i besittelse av en potensielt uuttømmelig begeistring for sosialismen. De som bare kan følge den gamle rutinen i en revolusjonær periode, er helt ute av stand til å få øye på denne begeistringen. De er blinde og alt ligger i mørke foran dem. Til sine tider går de så langt at de forveksler rett og urett og snur opp ned på tingene. Har vi kanskje ikke støtt på nok av slike personer? De som bare følger den gamle rutinen, undervurderer bestandig folkets begeistring. Når det oppstår noe nytt, er de bestandig imot det og iler med å bekjempe det. Etterpå må de innrømme sitt nederlag og øve litt selv-kritikk. Men neste gang det oppstår noe nytt, gjennomgår de hele den samme prosessen om igjen. Dette er deres adferdsmønster overfor absolutt alt som er nytt. Slike folk er bestandig passive, de forsommer bestandig å gå fram i det kritiske øyeblikk, og de må bestandig få en dytt i ryggen før de går et skritt videre.

Innledning til "Dette herredet ble kooperativt på to år" (1935).

Jeg mener at dersom Innleders syn blir det dominerende i partiet, vil det måtte bli partiets diktatur. Men jeg mener ikke at partiet ved å spille en ledende rolle nødvendigvis må utvikle noe partidiktatur - tvert i mot. Mer om dette seinere.

Geir.

Noter:

- (1) og (2) Lenin: Karl Marx
(Lenin: Marx, Engels, marxisme s 7-33.)
- (3) Mao Tsetung: sitatboka, kap XI.

FORTSETTELSE FRA SIDE 9 (PARTIER MÅ UTVIKLES---)

Jeg er klar over at AKP er et krevende parti å være medlem av; du må sette deg ned å studere,- utvikle deg sjøl på mange måter:

Det å sette seg ned å diskutere med garvede partimedlemmer er vanskelig for et nytt medlem, men det er en utfordring.

PARTIET MÅ UTVIKLES TIL DET REDSKAPET SOM ER NØDVENDIG FOR SOSIALISMEN

BJØRN ER NYLIG INNMELDT I PARTIET. HAN GÅR FORTSATT PÅ SIRKEL. KOS VAR INTERESERT I HVILKE TANKER HAN GJORDE SEG OM SOSIALISMEN.

KOS: Du har ikke fått delta i den diskusjonen som har gått i partiet, men hvilke tanker gjør du deg?

BJØRN: Den viktigste oppgava til sosialismen er jo å avskaffe klassene og å etablere det klasseløse samfunnet. Uthyttinga vil opphøre, og produksjonen vil rette seg inn etter behovene, - ikke som idag hvor siktemålet er størst mulig lønnsomhet for kapitalen.

KOS: Du sier "avskaffe klassene". Er det så fort gjort?

BJØRN: Nei, at arbeiderklassen har kasta borgerskapet betyr ikke at den er kvitt dem. Vi må regne med innbitt kamp fra borgerskapet for å vinne tilbake den politiske makta. Situasjonen under og etter revolusjonen vil være prega av vold i kampen mellom arbeiderklassen og borgerskapet; det er utopisk å regne med at borgerskapet vil godta de sosialistiske målene etter revolusjonen. Det er viktig at vi forbereder oss sjøl på å takle denne situasjonen bl.a. ved å være godt teoretisk skolert.

KOS: Perspektiver på dagens kapitalisme?

BJØRN: Jeg tror krisene som vil komme nå vil bli langt mer alvorlige, og langt mer omfattende. De enkelte kapitalistiske landa er langt mer fletta inn i hverandre økonomisk enn tidligere.

Overproduksjon i forhold til kjøpe-

krafta, den nye data-teknologien, nedgangen i behovet for arbeidskraft vil spille med i krisa som kommer. Fordi produksjonen blir mer og mer effektiv, følger mindre behov for arbeidskraft, blir det mindre i lønningsposen til å kjøpe det som er nødvendig.

Også de negative sidene ved produksjonen vil spille med i krisene som kommer; miljø-ødeleggelsene som tidligere var enklere å mestre.

En annen viktig ting er at behovet for stadig mer effektivitet i produksjoner har ført til gigantiske konsentrasjoner av mennesker rundt produksjonsstedene med de ulemper det fører med seg. Denne boformen, kombinert med økende arbeidsløshet, fører med seg uheldige negative miljøer, stoffmisbruk, kriminalitet osv.

Man flytter på menneskene helt uten hensyn til hva de ønsker sjøl. Siktemålet for kapitalen er fortsatt størst mulig lønnsomhet.

KOS: Tilslutt, litt om hvorfor du bestemte deg for å gå med i partiet?

BJØRN: Det er riktig å si ja til det beste alternativet. Det fins ikke andre veier å gå enn det AKP representerer, så langt jeg kan forstå, - det er det eneste riktig å gjøre.

Innenfor partiet har vi muligheten til å skolere hverandre. Partiet trenger folk! Partiet må utvikles til det redskapet som er nødvendig for å gjennomføre oppgava med sosialismen.

Forts. s. 8

SOSIALISMEN

ER ENNÅ LANGT FRAM

sier Kari, mangeårig medlem av partiet og styremedlem i avdelinga si.

Jeg synes det er vanskelig å forestille meg hva en bra sosialisme skulle være for noe. Det jeg kan si er at vi må være flinke til å lære av de feilene som bl.a. ble gjort i Sovjet og av de partiene som degenererte.

For meg ligger sosialismen langt fram. Hovedsaken er at vi gjør en god jobb idag! Sosialismen får heller blinke i det fjerne.

Når det gjelder kapitalismen idag, så er det klart at den har endel goder som jeg ikke tror folk vil gi opp så lett. Jeg er skeptisk til om vi får folk med på den typen sosialisme som betyr enkelt liv og hardt arbeid, hvis vi tenker ut fra situasjonen idag.

KOS: Begrunner ikke du nå hvorfor arbeiderklassen ikke er revolusjonær i dagens Norge? Hva tror du om situasjonen framover?

Jeg tror vi går mot en tid med sterkere utbytting og økt arbeidsløshet, skjerpet konkurranse mellom de kapitalistiske landene, og økt rivalisering mellom de største imperialistlandene. Streikekampen vil komme til å ta seg opp.

Jeg er overbevist om at borgerskapet vil ty til fascisme i forsøket på å kue arbeiderklassen. Tenk bare på de økonomiske vanskene i enkelte land idag, som gjør borgerskapet helt desperat.

Samtidig tror jeg likevel at det ideologiske grepet over arbeiderklassen er så sterkt at overgangen til fascisme

i seg sjøl ikke vil føre til avgjørende motstand. Derimot vil folk reagere sterkt på den fascistiske undertrykkinga. De vil reagere på den økte utbyttinga, på utbyttinga av den 3. verden og ødeleggelsene av natur-ressursene. Først når folk ser de ikke har noe annet valg, vil de gjøre revolusjon.

SPØRSMÅL TIL KALLE :

Assen kan du si at: Kapitalismen aldri vil nå ei grense hvor det er umulig for kapitalismen å utvikle produktivkreftene, og samtidig si at den grunnleggende motsigelsen i et kapitalistisk land tvinger fram den sosialistiske revolusjonen?

Imperialismen er en utvikling av kapitalismen, og den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen gjelder vel også under imperialismen?

Assen kan du da si at imperialismen pga sin ujevne utvikling ikke har nå endelig grense - samtidig som du sier at "de grunnleggende motsigelsene i verden skjerpes, og at kravet om å løse disse motsigelsene dermed blir skarpere"?
(Side 9, pt. 2)

Jeg må innrømme at artikkelen din i KOS forvirra meg på disse to punktene og håper på svar.

RANDI

SPØRSMÅL TIL MÅSABJØNN

Innlegget ditt i juni-KOS om utvikling av produktivkreftene under sosialismen, fikk meg til å tenke litt og stille et par spørsmål.

Er det sånn at prod.kreftene må utvikles i samme tempo som under kapitalismen for å utvikle det sosialistiske samfunnet? Jeg oppfatter deg slik at du svarer ja på dette. Men er det sånn?

Vi sier at produktivkreftenes samfunnsmessige karakter krever andre produksjonsforhold enn de kapitalistiske.

Det er dette som skjer gjennom revolusjonen - prod.forholda bringes i samsvar med prod.kreftene. Jeg tror imidlertid ikke at disse forholda vil være ferdig endra i løpet av revolusjonen, men at utviklingen av prod.forholda vil være drivkrafta i produksjonen i lang tid framover.

Dagens produktivkrefter (teknologien og menneskene som betjener de nye) tror jeg er på et "sosialistisk nivå" - at vi ved hjelp av dagens prod.krefter er istand til å produsere nok mat, vann, energi osv. til hele jordens befolkning. Hvis dette er riktig, må utviklinga av prod.forholda - å virkelig greie å ta i bruk disse prod.kreftene i hele samfunnets

interesse, være det viktigste spørsmålet i lang tid etter revolusjonen.

Først når dette nivået er nådd tror jeg at utviklinga av prod.kreftene igjen blir hoveddrivkrafta i produksjonen - da for å legge grunnlaget for kommunismen.

Jeg ser altså på det sosialistiske samfunnet som en langvarig "revolusjon" der utviklinga av prod.forholda spiller hovedrolla i produksjonen (her snakker jeg bare om sosialisme i høyt utvikla i-land).

Engels sier:

"Men når samfunnet overtar produktivkreftene, vil prod.kreftenes og produktenes karakter BLI UTNYTTET AV (min uth.) produsentene med full innsikt, slik at de forvandler seg fra å være årsaken til forstyrrelser og periodiske sammenbrudd til å bli den mektigste hevarm for produksjonen. (s.82 i Pax-utg. "Sosialismens utvikling...")

Jeg oppfatter dette slik at det er produksjonsforholda som gjør det mulig å gjøre prod.kreftene til "den mektigste hevarm". Har jeg tolka dette riktig? Hva mener Måsabjønn om dette?

Ingrid.

HVIS MARX HADDE JOBBA PÅ BEDRIFTEN VÅR - - -

VI SKULLE INTERVJUE BEATE OM SOSIALISMEN, MEN HUN VILLE HELLER SNAKKE OM KAPITALISMEN, PARTIET OG PROPAGANDAEN FOR SOSIALISMEN.

Jeg synes kapitalismen utvikler seg skremmende! Utviklinga av teknologi og produksjonsmidler krever stadig større investeringer av bedriftene for å følge med i konkurransen. Dette går på bekostning av oss som jobber. Jeg nevner bare: Økt utbytting, økt arbeidsløshet, økt kriminalitet. Det blir lettere å splitte folk, og lettere å få oppslutning om rasistiske ideer.

Alt nå synes fagbevegelsen å ha kommet på defensiven! Den synes i alt for stor grad å godta at krisa veltes over på arbeidsfolk.

Samtidig er jeg usikker på partiet. Jeg tenker først og fremst på kaderens evne til å jobbe langsiktig og tolmødig, - ikke gi opp, - ikke hoppe på kortsiktige, lettvinde løsninger. Mange søker det de tror er en bedere jobb, satser på en småborgerlig karriere.

Det er også mangel på skolerung blant kaderen. Jeg tror vi tar oss for lita tid til å utvikle sjølstendighet, sjølsikkerhet og dyktighet hos kaderen. De får i alt for stor grad greie seg sjøl. Noen utvikler seg til ledende kamerater som sjøl går i spissen. Andre bare dovner hen.

KOS: Hvordan propaganderer dere sosialismen på jobben din? Hva oppnår dere?

Hadde jeg trodd partiet ville fått mere oppslutning, så hadde jeg solgt mere KK enn jeg gjør, drevet mere propaganda. Slik det er, blir man frista til

å jobbe med kvinne-, reint faglige saker, eller internasjonale spørsmål.

Økonomismen har stått sterkt på jobben hos oss. Vi har mye tenkt slik: Når først den økonomiske kampen er utvikla, så vil det gi grunnlag for propaganda for sosialismen. Saken er at vi aldri har kommet så langt. Tvert imot! Fordi tendensen er der til å gi etter for krisa, og å begynne å tenke innafør ei kapitalistisk ramme, så ender det hele med at folk setter seg ned for å vente på oppgangstider!

KOS: Så det er ikke slik at folka på jobben griper teorien vår med begge hendene og ved første anledning?

Det er ikke så vanskelig å skjære feil her og si: Arbeidsfolk er dumme! Det er et faktum at folk på jobben leser lite, - mange leser ikke aviser, langt mindre bøker. Situasjonen med slitsom jobb innbyr ikke til det.

Trond Øgrim og Pål Steigan hadde sikkert klart å propagandere sosialismen og fått oppslutning, men jeg klarer ikke. Vi mangler enkel og lettfattlig propaganda! Teori er vanskelig! Og vi er ikke flinke nok! Men den største svakheten er jo at vi ikke prøver å bli flinke nok. Vi har også forlita tro på at folk på jobben har ting å bidra med sjøl.

KOS: Er ikke en av vanskelighetene med å propagandere teorien vår at den går langt utover de erfaringene folka på jobben kan høste sjøl? At teorien represen-

500 NYE PARTIMEDLEMMER I AKERSHUS FØR 1983 ?

ER DET BEHOV FOR PARTIET ?

Banalt spørsmål? Nei, etter min mening er usikkerheten på dette trolig det viktigste hindret for rekruttering nå. Dettex innebærer usikkerhet på behovet for et kommunistisk parti av AKP's type: nå under kapitalismen og eventuelt i en krigs-, krise- eller revolusjonær situasjon. Og: behovet for partiet under ~~en~~ sosialismen.

Det er ikke tilfeldig at DISTRIKTSÅRSMØTET satte søkelystet nettopp på kampen om partiets ledende rolle. Dvs kampen om å få hele partiet/medlemmer/styrer på alle nivåer til å strebe etter en ledende rolle i: klassekampen, den teoretiske, ideologiske og politiske kampen. Dette høres svulstig ut. Men det dreier seg om det er noen vits i å ha en organisert ledelse.

Den Store Sosialisme-diskusjonen er nødvendig og viktig for å komme videre i svaret på om det er behov for partiet. Kommer sosialismen av seg selv pga økonomiske lover? Har det betydning om/når vi organiserer oss som kommunister og kaster oss iin i kampen?

Historiske erfaringer er viktige

~~en~~ i diskusjonen om kommunistpartiet: Sovjet, Øst-Europa, Kina. Men la oss også studere Allendes Chile, "Nellik-revolusjonen" i Portugal, "Sosialistenes" seier i Frankrike eller andre forsøk på å nå sosialisme uten revolusjon under ledelse av et kommunistisk parti.

Under kapitalismen i Norge har vi egne erfaringer. La oss diskutere om det har vært/er nyttig med partiet. Et tips er å bla igjennom Yngvar Ustvedts historiebøker om 60/70-tallet.

Titt på bildene og les litt her og der. Mon ikke "sekta" tar opp litt mer enn 0,7 % av plassen?

- En måte å besvare spørsmålet om behovet for partiet på, er å se på hva vi har å gjøre:
- Utvikle analyser/politikk for kapitalismen og sosialismen.
 - Solidaritetsarbeid, anti-imperialisme, reelt anti-krigs og fredsarbeid.
 - Styrke kvinnearbeidet.
 - Bakke opp ungdommen.
 - Valgarbeid.
 - Boligkamp.
 - Spre Norges beste dagsavis.
 - Faglig arbeid.
 - Ta opp kampen mot arbeidsløshet.
 - Spre enda fler aviser.....

Ingen tvil: DET TRENGS FOLK. DET TRENGS ET PARTI SOM GJØR DISSE SAKENE. DET TRENGS FLERE FOLK.

Er det mulig å rekruttere i 1982?

Hver gang vi har sagt det er viktig å verve, har vi også sagt at mulighetene er store, egentlig. Likevel har partiet visstnok aldri oppfylt noen kampanjemålsetting. Nå er det fremdeles høyrebølge og a-politisering som dominerer i Norge. Når sagt ingen søker partiet aktivt. Det finnes undersøkelser som viser at det er ALLMEN motstand mot organisering som er større enn før (ungd.org, fagbevegelse, partier...) Disse gjelder ungdom, men sier muligvis også noe om voksne. Dette er objektive strømninger som partiet ikke er hevet over.

Men det fins også folk som er i kamp. Det fins tålogmed noen som er glad for at partiet eksisterer. Flere studissirkler enn på lenge var igang i våres. Over tusen leser KK med jevne mellomrom i Akershus. Kammerater, medlemstallet vårt er forholdsvis stabilt. DET ER IKKE MANGE NYE "SJELE" SOM SKAL TIL FOR AT VI SKAL BEGYNNE Å ØKE IGJEN

Kan vi verve uten å tenke på hva vi rekrutterer til?

Det første nye møter i partiet er en grunnorganisasjon, et lag. Om denne gjengen fungerer bra politisk, organisatorisk og sosialt avgjør antakelig hvordan vår nye venn vurderer videre organisert arbeid. Jeg påstår at DET betyr mer for de fleste enn brillene til PS. Jeg kjenner til et par utmeldinger i det siste. Begge skjedde i perioder da laga fungerte dårlig. Tilfeldig?

Men dette virker også tilbake på oss som skal verve. Mange kvær seg for å invitere folk med i noe som er "pinlig sjabert". Konklusjon: vis stor omsorg i arbeidet for å utvikle avdelinga di (uansett hvilke oppgaver du har!)

Høi i bønn?

Skal vervingen ha varige resultater må det skikkelig kaderfostring til. Tenk etter hvor mange utmeldte ML-ere du kjenner. Hvor mange kunne hvert med idag ~~vis~~, hvis hjelpa til utvikling hadde vært bedre? (Les K. Ericsson i juni-TF)

Er det mulig å verve bestemte grupper?

Vi må styrke oss i arbeiderklassen. Kvinneandelen er sunket. Gjennomsnittsalderen stiger. Kort sagt: det ideelle nye medlem er UNG, KVINNLLIG ARBEIDER. Men idag verver vi jo nesten ikke. Kan vi da begynne å rekruttere spesielle folk eksklusivt?

Hvilke metoder duger for å få med nye folk?

- 1) Avdelingene må stille oppgava.
- 2) Diskuter igjennom hvem avdelinga har rundt seg og hvem som bør prioriteres.
- 3) Hvem skal diskutere med vedkommende? Frist?
- 4) Starte sirkel?
- 5) Gjøre folk kjent med program og vedtekter.
- 6) Gjøre kandidatatta til det den skal være.
- 7) Oppsummer i avdelinga for å lære.

KONKLUSJON: Det er ikke mulig med et skred inn i partiet nå. Men vi kan tette hølet i bønn og begynne å fylle opp med en og en ny kamerat. Skal resultatet bli varig må kaderfostring og grunnorganisasjonen utvikles ~~atskillig~~. Styrene må sjøl gjøre og oppsummere de første erfaringene.

FORTSETTELSE FRA SIDE 12
(HVIS MARX ---)

terer noe nytt?

Jo, sikkert. Hadde Marx jobba på bedriften vår og begrensa seg til de erfaringene, så hadde det ikke blitt så mye teori!

Samtidig er det jo slik at arbeidere ikke er fullt ut åpne for alle mulige ideer, heller ikke de sosialistiske. De har jo ideer sjøl på bakgrunn av de erfaringene de gjør. Vår propaganda bryter med mange av disse ideene, representerer noe nytt i forhold til dem.

Men det er noe arbeideren griper lettere enn småborgeren: At det finnes klasser! At det finnes utbytting og undertrykking. De har lettere for å forstå sentralisme og disiplin i organisasjonen. De veit at svak ledelse ikke duger i dagskampen.

VALGET I -83: ET STORT SKRITT FRAM?

Ja, valget kan faktisk bety at vi tar et stort skritt fram. Ikke først og fremst gjennom at vi må utforme lokalpolitikk, at vi når breitt ut med propaganda og at vi kan diskutere med og aktivisere mange som står nær partiet. Alle disse tinga gjør at valgkamp er bra for partiet og at vi kan styrke partiet gjennom valgkampen. Det kan bety framganger, men ikke et stort skritt.

Men vi har muligheter for å komme inn i flere kommunestyre og i fylkestinget. Det vil bety et stort skritt framover. Med talsmenn/kvinner i parlamentariske organ vil vi mye bedre nå ut med vår politikk, vi vil bedre kunne ta opp aktuelle saker og fremme folks interesser. Vi kan lage rabalder og avsløre de andre partiene. Det blir vanskeligere for andre å over-
se oss.

Hva avgjør om vi skal komme inn?

* En bra politikk: Vi har bedre og mer konkret politikk enn før, men langt fra bra nok. Det viktigste nå framover tror jeg blir å markere seg skikkelig på et par saker somer viktig i kommunene. I tillegg: markere oss på viktige internasjonale og nasjonale spørsmål som Libanon og statsbudejettet.

* En god, hard og intensiv valgkamp. Alle partimedlemmer som kan det av hensyn til gadering må drive aktiv valgkamp, og vi må klare å trekke med mange andre. Det er lagt opp til en kort valgkamp fra juli/august - dvs ca 6 uker. Det holder ikke m. noen timers innsats i denne perioden. Diskusjoner på jobben, oppsøking av venner, propaganda-spredning.

* Ei bra liste: Navna på listene betyr en del. Toppene må kunne gjøre en god jobb om de blir valgt inn. De bør være mest mulig kjent og respektert.

NOMINERINGENE til liste må starte nå! Det er viktig å jobbe for å få mange arbeidere, mange jenter og mange uavhengige på listene.

* En del hell: Det er det lite vi kan gjøre med, så vi får ta det vi får.

HVILKE KOMMUNER STILLER LISTE VED VALGET I -83?

I 1979 stilte vi i Aaker, Barum, Skedsmo og Ullensaker. Disse stedene stiller HV i -83 også.

Men hva med dere som bor i andre kommuner? Jeg mener vi bør stille i flest mulig kommuner. Kravet bør være at vi kan stille ei liste uten å offentliggjøre partimedlemmer som vi ikke ønsker å offentliggjøre. Antagelig vill det være en del kommuner vi skulle ønske å stille i, men som vi ikke klarer. Det er nødvendig med halvparten av antall representanter i kommunestyret +1 når det gjelder navn på lista.

La meg forutsette at en kommune klarer å stille liste dersom det jobbes mye med det. Er det da riktig å stille?

Jeg mener det er riktig å stille sjøl om en ikke kjenner mye til lokalpolitikken og ikke har krefter/kan prioritere å utforme noe lokalpolitisk program. Sjøl om ingen kan drive valgarbeid før i juli (bortsett fra alt det arbeidet som kreves for å få folk til å stå på lista), så bør en stille. Argumentene mine for er følgende:

- Vi når langt ut med politikken. (det kommer så mye bra fra fylket og sentralt at en ikke er avhengig av mye lokalpropaganda - sjøl om det er en fordel å ha).

- Vi er et reelt alternativ for folk som sympatiserer med oss.

- Vi tvinges til å diskutere politikk og ta stilling til en mengde saker.

- Vi tvinges til aktivitet.

- Det er lite annen progressiv aktivitet som vil foregå i valgkampen.

- Gjennom å stille til valg vil folk flest ta oss mere alvorlig.

- Bare ved å stille flere ganger kan vi bygge opp støtte for å bli valgt inn seinere (i denne perioden av kapitalismen).

- Jo flere kommuner vi stiller i, jo flere stemmer vil vi få på fylkeslista.

Geir.

Geir.

GA INN I AFGHANISTAN-ARBEIDET -
KALASHNIKOFF!

UDS i Bærum har med forundring lest innlegget til Kalashnikoff (juni-KOG). Han er forbanna på UDS som ~~vistnok~~ har tilslutta seg et vedtak fra en avdeling om å avsette kader til "Nei til Atomvåpen" (NTA).

"Framfor å tilslutte seg feilaktige prioriteringsvedtak fra avdelinger, burde UDS ta initiativ til at det blir satt i gang organisert Afghanistanarbeid i Bærum", mener Kalashnikoff.

Du tar feil, Kalashnikoff! UDS har aldri behandla det omtalte vedtaket fra avdelinga. Det burde du ha sjekka grundigere på forhånd, isteden for å argumentere mot vedtak som ikke eksisterer.

UDS prioriterer ikke NTA. Men UDS går ikke imot eventuelle ønsker fra enkelte om å jobbe der.

UDS har diskutert prioriteinga av ulikt anti-imperialistisk/freds-forsvarspolitisk arbeid, og mener at Afghanistanarbeid klart bør prioriteres. Afghanistanarbeid er en av partiets viktigste oppgaver idag, med økende krigsfare og skjerping av motsetningen mellom supermaktene. For å dra igang dette arbeidet også i Bærum, har UDS innkalt alle som har lyst/mulighet til å drive internasjonalt arbeide, til en konferanse.

La oss håpe på at mange Kalashnikoffere kaster seg inn i dette arbeidet!

UDS-sekretær